

Bezsenna

Mozolnie zwlekam swoje ciało z wyżyn snów
Nie próbuję być inna niż jestem
Pragnę stać się tylko przywrócona

Gdy idę drogami uwikłanymi z mgły
Nie stanowią zaprzeczenia własnych myśli
Chcę zatrzymania umysłu na obrazie

Biegając labiryntem nowych przejść
Wciąż wracam do momentu pierwszego krzyku
Niewyjaśniona mowa gdy otwieram oczy

Po drugiej stronie powiek krystaliczność pragnień
Codziennosc postrzegana jako śmierć instynktu
Trudność podziału siebie przez czas

Czy dotknę płaskowyzu absurdu gdy oddech swój cofnę
Dolinami wciąż spaceruję szukając znajomości słów

Niż terenu wciąż mnie przytłacza
Gdy brutalność bezsenny pozbawia mnie snu

Eksmisja

Nie wyobrażasz sobie świata bez tych ramion
Ja ci mogę tylko powiedzieć
jaki postęp zagłady niesie moja choroba

Nie wyobrażasz sobie świata bez tych oczu
Ja nie mogę przebyć oceanów codzienności
bez uszczerbku na zdrowiu publicznym

Nie wyobrażasz sobie świata bez tych włosów
Z całą świadomością embrionalnej pozycji
mogłam okręcić sobie główkę pępowiną

Nie wyobrażasz sobie świata bez tych piersi
Kryzys wieku każdego trochę wytrąca z równowagi
kiedy śpieszę się na dworzec PKP

Nie wyobrażasz sobie świata bez tych ud
Niezdolne do ciosu ostatecznego ciało pobolało
pobolało i przestało

Nie wpuszczą cię w piotrowe bramy
nawet mimo nakazu eksmisji z mojego ciała

Doszczętnie serce mi zgniło

Pozdrowienia z gór wysokich- czyli o wzajemnym braku

On- dawno zapomniał, że
krwią nie płynie dym.
Ars moriendi zgodnie z odwieczną
przeostrogą prochu można przyśpieszyć.

Ona- nie chce iść w jego ślady
boi się, że przestanie mierzyć puls
resztkami ambicji,
że stanie się wyjątkiem od absorpcji.

On- nie wierzy w Boga,
rzuca tęnym nożem w kolejną
krwawo płaczącą ścianę,
zapomniał, jak oddychać.

W nią nie wierzy Bóg
mimo aureoli, która otacza uśmiech
a każdy kolejny oddech jest
wołaniem o brak następnego.

Wrócili do swoich katedr
przeraźliwie posiniaczeni
wieże stumilowo oddalone od siebie.

Ona ma smutne oczy, zniszczone
od ciągłego ich zastaniania.
Jego spojrzenie nigdy nie przeszło progu sypialni.

Ona tylko z rozpacz i tylko gdy gwiazdy
bez zawiadamiania nikogo i ona i ona
i błaga i Boga o lot wieczny.
Ona tylko wtedy, gdy w głowie tak szumi
a ciało tak ciężkie, nabrzmiate goryczą
o bruk rozpędzone spadnie.

A on
tylko z nią.

Wszędzie źle, ale w domu najgorzej

Znam każde znaczenie słowa cicho
Cicho może być ten, który był za głośno
Cicho może być ten, który nie ma nic do powiedzenia

Znam każde znaczenie zdania Idź już spać
Tutaj każdy je słyszy
Czasami wewnętrznie
Czasami wypowiedane beznamiętnym tonem

Znam każde znaczenie pytania Co mnie to obchodzi?
Rzucane przez głuchego dla człowieka o nadwrażliwym
słuchu
Mimochodem, na porządku dziennym

Obojętność to takie śmieszne słowo. Oboje i namiętność.

Znam każdy rodzaj zmęczonej miny
Czasami zbyt smutnej by mogła być prawdziwa
Każdy gest miłości bez dna
Niewykonany Bo uleciał

Nie znam słowa nienawiść
Więc obojętnieję na obojętność

Zabawne jak bardzo nic może się dziać w domu.

Bez tytułu jestem

Nic nie można naprawić
będąc nierozpoznanym.

I tylko światła lamp
pozostaną wciąż jasne. Wciąż blade.

Nie zapominaj kim
jesteś
bezbarwną plamą na
płótnie szaleńca.
Nie znacysz nic póki
jesteś tylko zamierzeniem.

Nadaj mi tytuł
a będę lśnić
bladością wszystkich
monarchów.

Daj mi koronę
a rozerwę płótno na połowę.

Zabiję czas, którym
nikt nie włada.

nazwij to wedle uznania

ja wiem że świat nie kończy się
w momencie zderzenia ze stratą
gdy konieczność częściej wyzwala pustkę
zawsze niespokojna czekam
na powrót twojej chęci

mówiono mi że kobieta to system perfekcyjny
zakładano że wiem co znaczy pozwolić
forma nad treścią to skutek niewoli
więzienia twojej drogi drażonej we mnie

gdy świat się nie rusza i brak ci życia
punktem odniesienia mucha na suficie
która zmienia swój lot w mechaniczny dryg
tylko leżysz pozwalając mu istnieć

łza może skapnie może się przestraszysz
że czas potrafi tak mozolnie do przodu iść
myślisz sobie że wszystko w porządku
gdy on niezręcznie wraca do siebie

i świat kolorów wyraźnych nabiera
tylko serce krwi pozbawione
bije zwrócone do wewnątrz rozpaczą
on stał się kimś ja zniknęłam w przestrzeni

Ja

zakochana w smutku
którym wiele usprawiedliwiam
mianuję ciebie na postać
złych wieści

nie martw się
zabić ciebie nie mogą

przekaż wiadomość ludziom
zupełnie niewartym uwagi

drodzy rycerze okrągłego stołu
z racji wiecznego niezadowolenia
zmieniam wasz stół na kwadratowy
okrągły łzę przypomina

jak dobrze postać
że przeżyteś
świat czeka na
nawrócenie